

LBRIS

We know
books

Tillie Cole

o mie de
fărâme
de
inimă

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

„Am ajuns să înțeleg că pentru cei bolnavi moartea nu-i așa de greu de îndurat. Pentru noi, în cele din urmă, durerea se termină și mergem într-un loc mai bun. Dar pentru cei care rămân suferința nu face decât să se intensifice.“

Poppy – O mie de săruturi

PROLOG

Savannah

Vârsta de 13 ani

Blossom Grove, Georgia

Nu puteam să aud nimic altceva în afară de bătaile asurzitoare ale inimii mele. Un ritm prea rapid, bubuind ca furtunile distrugătoare de vară care treceau prin Georgia când ardea soarele.

Respirația mi s-a îngreunat în timp ce plămânii au început să înceteze lent să funcționeze. Aerul din piept mi s-a transformat în bolovani de granit, apăsându-mă așa de tare încât am înlemnit brusc. Privind încremenită cum Poppy se stinge în pat. Văzându-mi părinții cum se agățau unul de celălalt de parcă și ei mureau. Copilul lor, prima lor fată, pierdea lupta cu cancerul chiar în fața ochilor lor, moartea plutind lângă ea ca o umbră sinistră, pregătindu-se să o ia. Mătușa DeeDee stătea cu brațele petrecute în jurul propriei talii de parcă era singurul lucru care o mai ținea în picioare.

Am simțit-o pe Ida strângându-mă de mână așa de tare încât ar fi putut să-mi frângă oasele. Am simțit cum corpul surorii mele mai mici tremura, fără îndoială de teamă ori de suferință sau pentru că nu-i venea să creadă că acest lucru chiar putea fi real.

Că acest lucru *chiar* se întâmpla.

Fața îmi era udă de la lacrimile care îmi alunecau rapid din ochi.

– Savannah? Ida? a zis mama încet.

Am clipit prin ceața de lacrimi până când am văzut-o pe mama în fața noastră. Am început să clatin din cap, corpul meu părând să revină la viață din starea amorțită, catatonică.

– Nu... am șoptit, simțind cum privirea îngrozită a Idei se fixa asupra mea. Te rog... am adăugat.

Rugămintea mea era aproape șoptită, plutind ca vaporii în aerul stătut din jurul nostru.

Mama s-a aplecat și mi-a atins obrazul cu mâna tremurândă.

– Trebuie să-ți iei rămas-bun, scumpo.

Vocea îi tremura – era răgușită și epuizată. S-a uitat peste umăr, unde Rune stătea pe pat, presărând sărutări pe mâinile, pe degetele și fața surorii mele mai mari, uitându-se la Poppymin a lui așa cum o făcuse mereu – de parcă fusese creată doar pentru el. Un țipăt sugrumat mi-a scăpat de pe buze în timp ce mă uitam la ei.

Nu era real. Nimic din asta *nu putea* să fie real. Nu-l putea părăsi. Nu putea să *ne* părăsească...

– Fetelor, a insistat mama pe un ton stăruitor, frângându-mi-se inima când buza de jos a mamei a început să tremure. Ea...

Mama a închis ochii, încercând să se adune, întrerupându-se din orice ar fi vrut să spună. Nu știi cum o făcea. Eu nu puteam. Nu puteam să trec prin asta. Nu puteam să fac asta.

– Sav, a zis Ida de lângă mine. M-am întors ca să mă uit la sora mea mai mică – la părul ei negru, la ochii verzi și la gropițele adânci, la pielea ei roșie de atâta plâns. La chipul ei dulce suferind. Trebuie să o facem.

Îi tremura vocea. Dar a încuviințat din cap spre mine în semn de încurajare. Acum Ida avea mai multă forță decât puteam eu să adun.

Ida s-a ridicat fără să-mi dea drumul la mână în timp ce m-a îndemnat să mă ridic. Când am fost în picioare, am privit în jos la mâinile noastre prinse. În curând așa avea să fie pentru totdeauna. Doar mâinile noastre, nu avea să mai fie a treia mână care să ne țină, să ne ghideze.

Am venit în urma Idei, simțind fiecare pas de parcă treceam prin melasă în timp ce ne apropiam de pat. Era poziționat astfel încât să poți vedea afară pe fereastră. Ca Poppy să poată vedea afară. Petale roz și albe de cireș pluteau în vânt, împrăștiindu-se pe pământ după ce cădeau din pomi. Rune a ridicat privirea când ne-am apropiat, dar nu m-am putut uita în ochii lui. Nu eram suficient de puternică pentru a-l vedea în acel moment. Momentul de care toți ne temusem. Cel despre care în adâncul meu nu crezusem că avea să vină vreodată.

În timp ce am inspirat cât am putut de adânc, eu și Ida am ocolit patul. Primul lucru pe care l-am auzit a fost respirația lui Poppy. Se schimbă. Era profundă și zgomotoasă și puteam să văd epuizarea, lupta de pe fața ei drăguță...

Efortul pe care-l depunea doar ca să mai reziste câteva minute în plus. Să rămână cu noi cât putea de mult. Cu toate astea, zâmbetul ei s-a lărgit când ne-a văzut. Surorile ei. Cele mai bune prietene ale ei.

Poppy a noastră – cea mai bună persoană pe care o cunoscusem vreodată.

Ridicându-și mâinile subțiri, fragile, Poppy a întins câte una pentru fiecare dintre noi ca să o ținem. Am închis ochii când am simțit ce rece era, cât de slabă era strânsoarea ei.

– Te iubesc, a șoptit Ida.

Am deschis ochii și m-am luptat să nu cad din picioare în timp ce Ida își pune capul pe pieptul lui Poppy și o strângea tare. Poppy a închis ochii și a sărutat-o ușor pe Ida pe cap.

– Și eu... te iubesc... Ida, a răspuns, ținând-o pe sora noastră mai mică de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Ida era leită Poppy în toate privințele – personalitatea, fizicul, perspectiva mereu pozitivă asupra vieții. Degetele lui Poppy au trecut prin părul negru al Idei.

– Să nu te schimbi niciodată, a murmurat în timp ce Ida își înălța capul.

Poppy a pus o mână slăbită pe obrazul Idei.

– Nu o s-o fac, a zis Ida, vocea ei frângându-se în timp ce se ridica, retrăgându-și cu reticență mâna de pe a lui Poppy.

M-am concentrat pe acea eliberare. Nu știam de ce, dar voiam ca Ida să o țină pe sora noastră. Poate, dacă o țineam împreună, Poppy nu trebuia să se ducă, puteam să o păstrăm acolo, unde era în siguranță.

– Sav... a șoptit Poppy, ochii ei scânteind când mi-a întâlnit privirea.

Am cedat și mi s-a schimonosit fața când am început să plâng.

– Poppy... am zis, luându-i mâna și ținând-o într-a mea.

Clătinam din cap întruna, implorându-l în gând pe Dumnezeu, universul, pe *oricine* să oprească asta, să ne binecuvânteze cu un miracol și să mai o țină acolo, cu noi, chiar dacă pentru puțin timp.

– Sunt... bine... a zis Poppy, intervenind în rugămințile mele din gând.

Îi tremura mâna. Am dus-o la buzele mele și i-am sărutat pielea rece. Dar, când am făcut-o, am văzut că mâna lui Poppy era fermă și că a mea tremura. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

– Savannah, a zis Poppy. Sunt... pregătită... să plec...

– Nu, am zis, clătina din cap. Am simțit o mână pe spate și un braț în jurul taliei mele. Știam că erau mama și Ida, care mă țineau dreaptă. Eu nu sunt pregătită... Am nevoie de tine... Ești sora mea mai mare... Am nevoie de tine, Poppy.

Mă durea pieptul și știam că inima mi se frângea în bucățele.

– Mereu... voi fi... cu tine, a zis Poppy, iar eu i-am observat pielea galbenă și am auzit hruitul înspăimântător din respirația ei profundă, care devenea tot mai neregulată.

„Nu... Nu, nu, nu...”

– Ne vom – Poppy a inspirat slab – întâlni din nou...

– Poppy... am reușit să zic înainte să izbucnesc în plâns.

Mi-am coborât capul pe pieptul lui Poppy și am simțit cum m-a cuprins cu brațele ei slăbite. Poate că își pierduse forța, dar îmbrățișarea era ca o pătură de siguranță în jurul meu. Nu voiam să mă desprind de ea.

– Te iubesc... Savannah. Așa de... mult, a zis Poppy, luptându-se cu respirația încetinită pentru a vorbi.

Am închis ochii strâns, încercând în van să mă agăț de ea. Poppy m-a sărutat pe păr.

– Savannah. Vocea mamei mi-a ajuns la urechi. Scumpo... a murmurat.

Am ridicat capul și am întâlnit zâmbetul slab al lui Poppy.

– Te iubesc, Pops, am zis. Ai fost cea mai bună soră mai mare pe care aș fi putut să o cer vreodată.

Poppy a înghițit în sec, iar în ochii ei au sclipit lacrimile. I-am studiat chipul. Era așa de aproape să ne lase. Am memorat verdele ochilor ei, șuvițele mai deschise din părul ei întunecat. Acum era palidă, dar am memorat tonul de piersică al pielii ei delicate. Am memorat parfumul ei dulce învăluindu-mă, chipul ei mereu zâmbitor și plin de viață.

Nu voiam să-i dau drumul la mână, nu știam dacă o puteam face vreodată, dar în timp ce mama mă strângea de umeri i-am dat drumul, refuzând să-mi iau privirea din ochii ei până când mama și tata au venit lângă pat și n-am mai văzut-o.

M-am poticnit dându-mă înapoi, cuprinsă de șoc. Ida m-a strâns de mână și s-a cuibărit la pieptul meu. Am privit, aproape ruptă de realitatea, cum mama și tata au sărutat-o și au îmbrățișat-o pe Poppy și și-au luat rămas-bun. La urechi mi-a ajuns un zgomot discret în timp ce mama și tata se retrăgeau, iar Rune se apropia de pat. Am rămas transfigurată, simțind-o pe Ida cum ceda la pieptul meu, mătușa DeeDee, mama și tata cedând și ei într-o parte a camerei în timp ce Rune i-a spus ceva lui Poppy, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe buze...

Mi-am ținut respirația câteva secunde, iar el s-a retras încet. Și am privit. M-am uitat la chipul lui Rune și i-am văzut expresia distrusă, care spunea că ea se dusesese. Că Poppy ne părăsise...

Capul lui Rune tremura, în timp ce inima mea, deși părea imposibil, se sfărâma și mai mult. Apoi a țâșnit din cameră, moment în care eu am revenit în prezent cu o cădere asurzitoare. Primul lucru care m-a întâmpinat a fost sunetul unui plâns în agonie, iar sunetele devastatoare mi-au tăiat sufletul în două. M-am uitat la mama, apoi la tata. Mama căzuse pe podea și tata încerca

să o țină în brațe. Mătușa DeeDee era întoarsă spre peretele care o susținea, plângând necontrolat.

– Sav, a plâns Ida, strângându-mă mai tare de talie.

Am ținut-o pe Ida aproape. Am ținut-o în timp ce m-am uitat la pat. M-am uitat la mâna lui Poppy. Mâna ei, care stătea nemișcată pe pat. Mâna ei *lipsită de viață*, nemișcată. Totul părea că se întâmpla în reluare, ca un tertip folosit în filme.

Dar asta era viața reală. Era casa noastră. Și cea de pe pat era sora mea iubită. Pe pat, singură.

Mama s-a întins după Ida. Surioara mea a căzut în îmbrățișarea părinților, dar eu înaintam ca și cum un magnet mă trăgea spre Poppy. De parcă o forță invizibilă, un fir transparent mă trăgea spre ea.

Cu respirația tremurătoare, am ocolit patul. Și am încremenit. Am încremenit când m-am uitat la Poppy. Din gura ei nu ieșea nici o respirație. Pieptul nu i se ridica, obrajii nu-i erau îmbujorați. Cu toate astea, moartă era la fel de frumoasă ca în timpul vieții. Apoi privirea mi-a căzut din nou pe mâna ei lipsită de viață. Era întoarsă cu palma în sus, de parcă voia să fie ținută pentru ultima oară.

Așa că m-am așezat pe marginea patului și i-am luat mâna. Și în timp ce stăteam acolo, am simțit că ceva în mine se schimba. În acel moment, am pierdut ceva din sufletul meu, ceva ce știam că nu aveam să recapăt niciodată. Am dus la buze degetele lui Poppy, care să răceau, și i-am sărutat pielea delicată. Apoi am coborât mâinile noastre împreunate în poala mea. Nu i-am dat drumul. Nu aveam să-i dau drumul.

Nu eram sigură că o puteam face vreodată.

CAPITOLUL 1

Respirații întretăiate și nori în mișcare

Savannah

Vârsta de 17 ani

Blossom Grove, Georgia

Pe linoleum erau exact patruzeci și două de crăpături. Rob, terapeutul, vorbea, dar eu nu puteam să aud decât bâzâitul slab din sistemul de încălzire de deasupra noastră. Privirea mea era pierdută, surprinzând doar razele de soare care intrau pe geamurile mari și contururile neclare ale celorlalți aflați în cerc în jurul meu.

– Savannah?

Am clipit ca să mă concentrez, ridicând privirea la Rob. Îmi zâmbea relaxat și cu un surâs încurajator pe față. M-am foit nervoasă pe scaun. Nu eram binecuvântată cu abilitatea de a vorbi în public. Mă chinuiam să scot cuvintele din cauza sentimentelor agitate. Îmi era mai bine singură. Dacă stăteam prea mult în preajma oamenilor, mă secau de energie; prea mulți oameni mă făceau să mă închid în mine. Nu semănam deloc cu sora mea, Ida, a cărei personalitate era molipsitoare și sociabilă.

La fel ca Poppy...

Mi-am înghițit nodul din gât apărut brusc. Trecuseră aproape patru ani. Patru ani lungi, sfâșietori fără ea și tot nu mă puteam gândi la numele ei și nu-mi puteam imagina fața ei frumoasă fără să simt că inima mi se destramă ca un munte care se prăbușește. Fără să simt umbra degetelor neînduplecate ale morții cuprinzându-mi plămâni și privându-i de aer.

Junghiurile cunoscutei anxietăți au început imediat să-și înfigă ghearele din adâncurile unde dormeau. Străpungându-mi venele cu dinții și împrăștiindu-și otrava prin corpul meu până ce m-au făcut ostatica lor îndărătnică.

Palmele mi s-au umezit și respirația mi s-a îngreunat.

– Savannah.

Vocea lui Rob se schimbă; chiar dacă îmi răsuna în urechi în timp ce totul în jurul meu se transforma într-un gol îngust, am auzit inflexiunea de îngrijorare. Simțind greutatea tuturor privirilor asupra mea, am sărit de pe scaun și am țâșnit pe ușă. Pașii îmi răsunau ca niște bătăi neregulate de tobe în vreme ce mă duceam după firul de lumină din hol, spre aer curat. Am dat buzna afară pe ușă și am inspirat aerul iernii din Georgia.

Privirea mi-a fost invadată de puncte dansând și m-am prăbușit pe copacul din curtea centrului de terapie. M-am sprijinit de trunchiul greu, dar picioarele mi-au cedat și am căzut pe pământul tare. Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe lemn, scoarța aspră zgâriindu-mi scalpul. M-am concentrat pe respirație, pe încercarea de a-mi aminti fiecare lecție ce-mi fusese predată și care mă învățase cum să fac față unui atac de panică. Dar nici odată nu părea să ajute. Atacurile mă luau mereu ostatică până când, într-un final, erau dispuse să mă elibereze.

Eram complet epuizată.

Corpul mi-a tremurat o eternitate, inima zvâcnindu-mi până când am simțit că plămâni mi se relaxează, traheea permițând, în sfârșit, corpului să primească oxigenul după care tânjea așa de tare. Am inhalat pe nas și am expirat pe gură până când m-am lăsat și mai mult pe copac, mirosul de iarbă și de pământ străpungând ceața anxietății care îmi îngheța simțurile.

Am deschis ochii și am ridicat privirea spre cerul de un albastru luminos, m-am uitat la norii albi care pluteau deasupra, încercând să găsesc forme în conturul lor. I-am privit cum apăreau, apoi plecau și m-am întrebat cum arăta lumea de acolo de sus, ce vedeau când se uitau în jos la noi toți, iubind, pierzând și suferind.

Mi-a căzut o picătură de pe dosul palmei. Am privit în jos, doar că am surprins altă picătură pe inelar – cădeau de pe obrajii mei. Epuizarea s-a răspândit prin mine, consumându-mi toate forțele. Nici măcar nu-mi puteam ridica mâinile ca să-mi șterg lacrimile. Așa că m-am concentrat din nou pe călătoria norilor, dorindu-mi să fiu ca ei, în mișcare constantă, fără să am vreodată timp să mă opresc ca să procesez și să gândesc.

Gânditul îmi dădea spațiu să mă frâng.

Nici măcar nu mi-am dat seama când s-a așezat cineva lângă mine până când n-am simțit o schimbare subtilă în aerul din jur. Norii încă îmi captau atenția.

– Iarăși un atac de anxietate? a zis Rob.

Am încuviințat din cap, părul meu frecându-se de scoarța desprinsă, care abia se mai ținea de trunchi. Rob avea doar în jur de 30 de ani. Era un om bun și excepțional în ceea ce făcea. Ajuta așa de mulți oameni! În ultimii patru ani, văzusem o grămadă de adolescenți intrând pe ușa centrului de terapie și plecând schimbați, puternici și capabili să funcționeze din nou în lume.

Eu eram pur și simplu frântă.

Nu știam cum să mă vindec, cum să mă reîntregesc. Adevărul era că, atunci când murise Poppy, din lumea mea dispăruse toată lumina, iar eu mă tot împiedicam în întuneric.

Rob nu a vorbit o vreme, dar apoi a zis:

– Savannah, trebuie să schimbăm tactica.

Am zâmbit când am văzut ceea ce părea forma unei margarete într-un nor. Ida iubea margaretele. Erau florile ei preferate.

Rob s-a sprijinit de copac lângă mine, împărțind cu mine trunchiul lat.

– Am primit niște fonduri. Cuvintele lui alunecau în urechile mele silabă după silabă în timp ce lumea începea dureros de lent

să se închege la loc. Există o călătorie, a zis, lăsând asta să plutească în aer între noi.

Am clipit, imaginea soarelui dansând în întuneric când am închis ochii pentru a-i alunga sclipirea orbitoare.

– Vreau să mergi în călătoria asta, a zis Rob.

Am încremenit și, într-un final, mi-am întors capul spre el. Rob avea părul roșcat, tuns scurt, pistrii și ochi verzi pătrunzători. Era o paletă umblătoare de culori de toamnă. Era și un supraviețuitor. Era puțin spus că îl admiram. Pedepsit în timpul adolescenței pentru sexualitatea lui de către cei care ar fi trebuit să-l iubească, trecuse printr-un iad ca să ajungă la libertate și fericire, ajutându-i acum pe alții care se chinuiau pe propriile drumuri.

„Există o călătorie... Vreau să mergi în călătoria asta...”

Acele cuvinte întârziate au ajuns la creierul meu, iar vechea mea amică, anxietatea, și-a făcut reparația.

– Un mic grup din toate statele va merge într-o călătorie prin cinci țări. Una de vindecare. A ridicat privirea la norii care îmi captaseră anterior atenția. Adolescenți care se confruntă cu suferința.

Am clătinat din cap, tot mai ferm cu fiecare secundă.

– Nu pot, am șoptit, vocea fiindu-mi cuprinsă instantaneu de teamă.

Avea un zâmbet înțelegător, dar Rob a zis:

– Am vorbit deja cu părinții tăi, Savannah. Au fost de acord că ți-ar prinde bine. Ți-am rezervat deja locul.

– Nu!

– Deja ai terminat liceul. Și ai intrat la Harvard. Harvard, Savannah! Asta-i incredibil. Rob s-a oprit pentru a se gândi, dar apoi a adăugat: Asta-i în Boston. Foarte departe de aici.

Am priceput subînțelesul. Nu puteam să funcționez acasă, deci cum naiba aș fi funcționat în alt stat la facultate?

Când a murit Poppy, m-am cufundat în studiu. Trebuia să-mi ocup mintea tot timpul. Așa am plutit deasupra apei. Mereu am fost studioasă. Mereu am fost cea inteligentă. Tocilara. Cea care vorbea despre fizică, ecuații și structuri moleculare. Ida era cea

gălăgioasă, sora dramatică, cea amuzantă, atrăgând atenția în toate modurile pozitive. Și Poppy... Poppy fusese visătoarea. Fusese cea care credea, creativa, cea cu muzica și cu o fericire și o speranță nesfârșită în inima ei.

Cea care ar fi schimbat lumea.

Când a murit Pops, n-am mai putut să înfrunt școala – privilegiile oamenilor, ochеadele triste, atenția care mi se acorda și care mă făcea să fiu fata care își privise sora mai mare murind. Așa că am făcut școala de acasă și am absolvit mai devreme. M-au acceptat la Harvard; făcusem suficient ca să intru. Dar cu școala terminată, noul timp liber a devenit inamicul meu. Ore deșarte petrecute retrăind dispariția lui Poppy, moartea ei lentă în fața noastră. Minute interminabile care lăsaus anxietatea să lovească, să avanseze precum mercenarii care se jucau cu o țintă ușoară. Simțeam absența lui Poppy ca un laț care se strângea zi de zi tot mai mult în jurul gâtului meu.

– Știi că te sperie. Știi că e ceva ce nu crezi că poți face, a zis Rob cu o voce blândă și încurajatoare. Dar poți, Savannah. Eu cred în tine.

Am simțit cum îmi tremură buza de jos când i-am întâlnit ochii.

– Nu renunț. Mi-a oferit un zâmbet blând. O să te ajutăm să treci peste asta. În toamnă o să te ducem la Harvard. Și o să înflorești.

Voiam să-i răspund la zâmbet, să-i arăt aprecierea mea pentru că se gândise la mine, că nu renunțase niciodată la mine, dar emoțiile m-au oprit. Oameni noi. Locuri noi. Teritorii necunoscute – era complet înspăimântător. Dar nu mai aveam forță în mine să contest asta. Și, Dumnezeuule, nimic altceva nu funcționa pentru mine! Patru ani lungi de terapie individuală și de grup nu reușiseră să mă ridice sau să mă facă să-mi revin. Eram prea obosită ca să mă cert. Așa că am întors iarăși capul și m-am uitat la cer. Un nor mare s-a rostogolit și am încremenit.

Arăta exact ca un violoncel.

Am intrat în Blossom Grove pe simfonia ciripitului păsărilor. Indiferent de perioada anului, locul ăsta avea mereu ceva

nepământean. O părtică de rai era aici, pe pământ, o frântură din cer, de pace. Sau poate că era așa de special datorită sufletului care se odihnea aici. Protejând locul pe care-l adorase așa de mult.

Copacii erau golași, mugurii încă nu erau gata să ne arate frumusețea lor, iarna încă ținându-i ascunși pentru o scurtă vreme. Dar dumbrava nu era mai puțin frumoasă. Am inspirat aerul proaspăt care șuiera printre crengile maro până când picioarele m-au condus la copacul care îmi proteja cea mai bună prietenă.

Piatra funerară din marmură albă scânteia precum un inger în soarele care apunea, amurgul îmbrăcând mormântul în nuanțe aurii idilice. POPPY LITCHFIELD scria cu litere aurii, PENTRU ETERNITATE gravat dedesubt.

Am dat laoparte niște frunze căzute de pe vârful pietrei funerare și m-am așezat în față.

– Bună, Poppy, am zis, simțind deja că mi se strângea gâtul.

Știam că, pentru mulți, patru ani de la moartea unei persoane iubite erau suficienți ca să-și regăsească drumul spre un fel de viață. Să treacă mai departe în orice mod puteau. Cu toate astea, pentru mine, patru ani ar fi putut la fel de bine să fie patru minute. Simțeam ca și cum Poppy ne părăsise abia ieri – ne părăsise pe mine și pe Ida. Îi părăsise pe mama, și pe tata, și pe mătușa DeeDee. Îl părăsise pe Rune. Fisurile din inima mea erau în continuare deschise și nevindecate.

Acei patru ani nu schimbaseră nimic. În acea zi, fusese apăsat un buton de pauză. Și de atunci nu fusesem în stare să apăs pe repornire.

Mi-am sărutat degetele, apoi le-am pus pe piatra funerară. Era caldă sub mâna mea de la soarele care mereu lumina acea dumbravă, dând de știre lumii că o persoană cu adevărat frumoasă se afla acolo.

Am coborât privirea și am văzut o poză lipită de partea de jos a pietrei funerare. Mi s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce mă uitam uimită la scena uimitoare. Aurora boreală era surprinsă perfect în poză, cu nuanțe de verde și albastru pe un cer negru presărat cu stele.

Rune.

Rune fusese acolo. Mereu făcea asta. De fiecare dată când venea acasă, petrecea ore întregi la mormântul lui Poppy, sub copacul lor preferat. Își petrecea ziua vorbind cu singura lui dragoste, sufletul lui pereche, povestindu-i despre viața lui la NYU. Despre ucenicia alături de un fotograf câștigător al Premiului Pulitzer. Despre călătoriile lui în jurul lumii, vizitând țări îndepărtate și obiective turistice – cum era aurora boreală –, pe care mereu le surprindea în poze și apoi le aducea acasă ca să le vadă Poppy.

„Ca să nu rateze noi aventuri“, îmi spunea el.

Apoi erau zilele când o vizita pe Poppy și eu stăteam ascunsă după un copac în apropiere, neobservată, și-l ascultam cum îi vorbea. Când lacrimile îmi curgeau din ochi gândindu-mă la nedreptatea lumii. La noi, care pierduserăm cea mai strălucitoare stea de pe cerurile noastre, la Rune, care își pierduse jumătate din inimă. Din câte știam eu, nu mai ieșise cu altcineva. Îmi spusese o dată că nu avea să mai simtă niciodată pentru altcineva ce simțise pentru Poppy și că, deși timpul lor împreună fusese scurt, fusese suficient ca să-i ajungă o viață.

Eu n-am trăit niciodată o iubire ca a lor. Nu eram sigură că trăiau mulți așa ceva. În vreme ce Ida căuta și se ruga pentru o iubire precum cea dintre Rune și Poppy, eu mă temeam că mi-ar fi provocat doar mai multă suferință. Dacă l-aș fi pierdut și pe el? Cum aș fi făcut față? Nu știam cum supraviețuia Rune zi de zi. Nu știam cum deschidea ochii la fiecare răsărit și pur și simplu *respira*. Nu l-am întrebat niciodată. N-am avut niciodată curaj.

– Astăzi am avut alt atac, i-am zis lui Poppy, sprijinindu-mă de piatra ei funerară.

Mi-am sprijinit capul de marmura caldă. Am absorbit ciripitul liniștitor al păsărilor care-i țineau mereu companie. După câteva minute în tăcere, am scos caietul din geantă. Cel pe care n-am îndrăznit niciodată să-l deschid. Am trecut cu degetul peste cuvintele *Pentru Savannah* scrise pe copertă cu caligrafia lui Poppy.

Jurnalul pe care-l lăsase pentru mine. Nu-l citisem niciodată, nici măcar nu-l deschisem. Nu știam de ce. Poate pentru că îmi era prea teamă să citesc ce avea de spus Poppy sau poate